

RĂMÂI ÎN ASTĂ SEARĂ

-Rămâi până târziu în astă seară,
Cu tine, nu mă simt a nimănu-
Paltonul umed, agățat în cui,
Din saltul unei umbre ne măsoară.

Aici la mine, nimeni nu pătrunde
Tu, singuratic sol înaripat,
Pe unde numai îngerii străbat,
Te-ai avântat prin zodii furibunde.

Ascultă ploaia...bate la firidă,
Poeme-nlăcrimate scrie-n geam,
Eu le citesc oftând când iar te am,
De fiecare dată mai timidă.

Din orologiul suspendat în vreme
Cad clipe fulgerate, năpădesc
La vama dinspre zori, și-ncremenesc
Pe pleoapele apuse-n lumi boeme.

Pe ram de gânduri, norii se-ncovoie
Și înfloresc buchetele de stropi
Scăldând bezmeticele nopții gropi
În arii de noetice puhoie.

Diluviul ne brodează epopeea
În valuri cu arome de bizar,
-Ce spui?...E doar preludiul unui car...
Și vântul...răsucind în ușă cheia.

SUNT FERICITĂ

Sunt fericită!
Viața mi-a surâs
Și m-a-ncercat în mii de moduri.
E-atâta pace tremurând în suflet,
C-aud cum slobozește noduri
Pe firul încâlcit de umblet.
Sunt fericită!
Depart, anotimpul meu captiv
În miezul unor vechi răscruci,
S-a desfăcut în panglici Rogvaiv,
S-a scuturat la ștreșini de năluci,
A îndrăznit, a cutezat
Să nască dulce, pur și verde
Din rug despotic retezat
Aripi, avânt spre nemurire...
Sunt fericită!
Am adormit la rădăcina iernii

Sub cerul gol...un dor m-a deșteptat,
Cu zvon de clopoței...cernând vecernii.
M-a strâns la piept și-a spus:
Te-am căutat!O, cât te-am căutat,
Robind la al luminii pol opus!
Maramele de umbre au căzut
Din ochii-ți stinși în secete sihastre
Sub vatra mistuirii a tăcut
Cenușa..tăinuind oglinzi albastre.
M-ai așternut pe pânza ta târzie...
Penelul vieții plouă cu viori,
Mi-ai ancorat furtuna-n poezie
Și zbuciumul în mare de culori.
Sunt fericită!
Pe coama înnoptărilor, răsar
Dintre iluzii, reverii de stele...
Colinde în rupturi de calendar,
Eterne licăriri, celeste vele
...E-atâta pace-n suflet cuibărită
Aud și înțeleg și-atunci când taci.
Icnește iarna-n muguri pironită...
...Sunt fericită,
Atât de fericită tu mă faci!

TE CAUT LACRIMĂ

Te caut încă, lacrimă de ieri...
-„Tu n-ai văzut-o vânt,
Pe unde-ai hoinărit?
De care dor s-a frânt,
În ce suspin, pe-a cui vioară
Străin-a țăr murit,
Pe ce arcuș?Adie-mi,
Adie-mi vânt...șoptit...
-S-a despletit, copilă, de povară
Și-a scris cu usturimea sării
Cernute-n fulgere de soare
Cuvântul cel mai greu
Iertare...
S-a oglindit în umbra sa
A dezgolit-o și senin,
În ascuțișul unui spin
Și-a-nfipt surâsul...s-a grăbit..
Și-n agonie căutând
Urcușul dezrobbit,
A îngăimat:
-Nu spinul m-a ucis...
Iubirea, care ieri m-a izgonit”.